

Mez. 66:1-9
Yşa. 40:26-31
1Pe. 2:11-20
Yu. 16:16-23

«Kısa süre sonra beni artık görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni göreceksiniz.» Öğrencilerinden bazıları birbirlerine, «Ne demek istiyor?» diye sordular. «Kısa süre sonra beni görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni göreceksiniz» diyor. Ayrıca, «Çünkü Babaya gidiyorum» diyor.» Onun için, «Bu «kısa süre» dediği nedir? Söylediklerini anlamıyoruz» deyip durdular. İsa kendisine soru sormak istediklerini anladı. Onlara dedi ki, «Kısa süre sonra beni görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni göreceksiniz» dememi mi tartışıyorsunuz? Size doğrusunu söyleyeyim, siz ağlayıp yas tutacaksınız, dünya ise sevinecektir. Kederleneceksiniz, ama kederiniz sevince dönüşecek. Kadın doğum yapacağı zaman ağrı çeker. Çünkü saati gelmiştir. Ama doğurunca, dünyaya bir çocuk getirmenin sevinciyle çektiği acıyı unuttur. Bunun gibi, siz de şimdi kederleniyorsunuz, ama sizi yine göreceğim. O zaman yürekten sevineceksiniz. Sevincinizi kimse sizden alamaz. O gün bana hiçbir şey sormayacaksınız.

KISA SÜRE

Bekleyenin vakti uzundur. Hepimiz biliyoruz ki bir şeyi dört gözle beklediğimizde saat hiç ilerlemiyormuş gibi hissediyoruz.

Bu günün metinlerine verilen bir başlık "Allah'ın egemenliğini bekleyiş". Allah'ın halkı, O'nun egemenliğinin gelmesini bekliyor. O'nun yanına varmasını, vaat edilen vatanına girmesini bekliyor. Bu bekleyiş Adem ve Havva'nın zamanında başladı. İlk insanlar günaha düştükten sonra Aden bahçesinden kovuldular. Bu dünyada yabancı ve konuk olarak dolaşmak zorunda kaldılar.

Fakat Allah onlara kurtuluş vaadini verdi. İblisin başını ezecek olan, günahın ve ölümün gücünü yenecek olan bir Kurtarıcı gelecek. O'nu bekler oldular. Bu bekleyiş, yıllar boyunca, kuşaklar boyunca, yüzyıllar boyunca devam ediyordu. Allah, gelecek olan Kurtarıcı'ya dair vaatlerini İsrail halkına tekrar ve tekrar duyurdu. Herkes umudunu O'na bağlayabilirdi diye.

İbraniler mektubundan bu İsraililer hakkında okuyoruz: *"Bu kişilerin hepsi imanlı olarak öldüler. Vaat edilenlere kavuşamadılarsa da bunları uzaktan görüp selamladılar, yeryüzünde yabancı ve konuk olduklarını açıkça kabul ettiler. Böyle konuşanlar bir vatan aradıklarını gösteriyorlar. Ayrıldıkları ülkeyi düşünselerdi, geri dönmeye fırsatları olurdu. Ama onlar daha iyisini, yani göksel olanı arzu ediyorlardı. Bunun içindir ki, Allah onların Tanrısı olarak anılmaktan utanmıyor. Çünkü onlara bir kent hazırladı." (İbr. 11:13-16)*

İsa Mesih'te vaat edilmiş Kurtarıcı nihayet aramıza geldi. Yine de biz hala bu dünyada yabancı ve konuk olarak yaşıyoruz. Allah'ın egemenliğinin tam olmasını bekliyoruz. Her kötülüğün, günahın, acıların, tamamen ortadan kaldırılmış olmasını bekliyoruz.

Umudumuzun gözle görebilecek şekilde gerçekleştiği güne doğru imanda yürüyoruz. Ama Adem'in zamanlarından beri devam eden bekleyiş, gayet uzun bir bekleyiştir.

Bugün İsa, bize biraz farklı bir görünüm göstermek istiyor. Okuduğumuz ayetlerin ana ifadesi "kısa süre"dir. «*Kısa süre sonra beni artık görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni göreceksiniz.*»

Bu "kısa süre" ifadesi, bu ayetlerde tam yedi kere bulunuyor. "Kısa süre" ne demek acaba? Şimdi üç bakımdan bunu düşünüyoruz: kısa süre İsa'nın öğrencileri için, İsa'nın kendisi için, ve bizim için ne demek.

Öğrencilerin kısa süresi

İsa'nın öğrencileri üç seneden beri İsa ile birlikte dolaşıyorlar. İsa'nın öğrettiklerini duyuyorlar, yaptıklarını görüyorlar. Üç senede O'nu gayet iyi tanımayı öğrenmişler. Ama şimdi O'nun sözlerine şaşakalıyorlar.

Bu sözler, İsa'nın ölümünden önceki akşam konuşuldu. İsa öleceğini ve dirileceğini önceden bildirmek istedi. Aslında daha önce de birkaç kere aynıını, yani insanların elinde öleceğini ama üçüncü gün dirileceğini söylemişti. Fakat öğrencileri bunu daha anlamamışlardı. Ama şimdi bu "kısa süre" başlamak üzereydi. «*Kısa süre sonra beni artık görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni göreceksiniz.*»

Kısa süre sonra, sürünün çobanı ele verilecekti. Çarmıha gerilecekti. Öğrencileri Kutsal Perşembe akşamından Pazar gününe kadar O'nsuz yaşamak zorunda kalacaklardı. Elbette ki

bu kısa süre, Petrus'un, Yakup'un ve diğer öğrencilerin hayatlarındaki en uzun üç gündür.

"Neden öyle oldu? Rab'bimiz niye öldü? Allah İsa'yı niye savunmadı? Ölmesini neden engellemedi? Şimdi ne yapacağız? Biz yanılmış mıydık? İsa, gerçekten Mesih değil miydi? Boşuna mı iman ettik?"

"Başkâhinlerle yöneticilerimiz O'nu, ölüm cezasına çarptırmak için valiye teslim ederek çarmıha gerdirdiler; oysa biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk." (Luk 24:20)

Böyle düşünceler içindeyken ve halkın yöneticilerinden korkarak öğrenciler kapalı bir odada oturuyorlardı. Onların bu "kısa süre" umutsuz ve ışısız bir zamandı. İsa yanlarında değilken, gerçekten hiç bir şey yapamadılar. Tek bir iyi iş yapamadılar. İman edemediler. İsa Mesih'in bulunmadığı yerde doğru iman hiç yoktur, güç yoktur, umut yoktur, kurtuluş yoktur.

İstersen Petrus'a git, sor ona: İsa yanından alındıktan sonra neler yaptı o. Öğrencilerden birincisi olan, imanda en güçlü olan Petrus, o zaman neler yaptı? İsa'yı inkâr etti. Kurtarıcısına küfretti. Horoz ötünce İsa'nın sözlerini yine hatırladı, acı acı ağladı.

İsa'nın kısa süresi

Ama İsa'nın bakımından bu kısa süre nasıldı? *"Kadın doğum yapacağı zaman ağrı çeker. Çünkü saati gelmiştir."* İsa kendini doğum yapacak bir kadına benzetiyor. Buradaki anneler biliyorlar ki bu dünyaya yeni bir yaşam getirmek için ne kadar acı çekmek gerekiyor. Bazen kadın, çocuğu doğurunca kendi hayatını kaybedebilir. Şimdi İsa, diğerlerine hayat sağlamak için kendi

canını vermeye hazırdır. Aynı akşam İsa saatinin geldiğini iki kere söylüyor. *"Saat geldi. İşte İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor."* *"Baba, saat geldi. Oğlun'u yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin."*

İsa'nın saati geldi, öyle ki bütün dünyanın günahlarının cezasını ödesin. Öyle ki kendi egemenliğinin, bütün evrensel kilisenin, ebedi yaşamın doğurma acılarını çöksin.

Ben asla doğurmadım. :-) Ama karımın dört doğumunda hep yanıdaydım. Ben koca olarak hiç bir şey yapamıyormuş gibi hissettim. Doğurmak onun işiydi. Ağrılarını, acılarını gördüm. Ama yardım edemedim. İyi ki onun ağrılarında ben bayılmadım. Bazıları diyorlar ki Allah doğurma görevini kadına verdi çünkü erkek o işe dayanamaz, kendini öyle ölüme atamaz.

Ancak Mesih'in egemenliğinde bu rol terstir. Güvey olan İsa Mesih doğurma ağrılarını taşıyor. Gelin olan cemaat ise acı çekmesine bakmaktan başka bir şey yapamıyor. İsa, sadece dertlere değil, sadece kedere değil, ölüme kadar kendini veriyor. Cemaat ise, yani bizler, iman yoluyla O'nun yaptıklarından pay alıp ebedi yaşamın mirasçıları oluyoruz.

İsa'nın öğrencilerine göre bu kısa süre, İsa'nın yanlarında bulunmadığı üç gün, dünyanın en uzun süresi gibi görünüyormuş. Fakat bütün dünyanın bakımından İsa'nın ölümdeki kısa süresi, bütün evrenin en güzel, en iyi ve en önemli zamanıydı. İsa, Allah'ın kendisi, kısa süre ölüydü. Bu kısa süreden dolayı senin günahların bağışlandı. Bu kısa sürenin gerçeğine güvenerek sen bugün bütün günahlarının İsa Mesih'in adıyla af olduğuna iman edebilirsin. İsa'nın kısa süre devam eden acılarından ve ölümünden dolayı, senin hak ettiğin

cehennem ateşi ve ebedi ölümden kurtuluş egemenliğine davetlisin.

"Ama doğurunca, dünyaya bir çocuk getirmenin sevinciyle çektiği acıyı unuttur."

İsa'nın kısa süre sözlerinden birincisini kabul etmek zor değil. İsa kısa bir süre sonra ölecekti, öğrencileri yalnız başına kalacaklardı, İsa'yı göremeyeceklerdi. Ama ikincisini kabul etmek daha zor. Nasıl ki kısa süre sonra O'nu yine göreceklerdi? Nasıl ki ölümden yaşam oluşabiliyor? Sonsuz bu ağlama ve keder sevince nasıl dösüşebiliyor?

Fakat İsa'nın önceden bildirdiği gibi diriliş günü oldu. Kısa süre sonra bayram günü oldu. İsa mezardan dirilip yine öğrencilerinin aralarına geldi. Yas tutanların üzüntüsü silindi. Keder sevince döndü. Yeni insanlık doğmuştu. Bu yeni insanlığın ilk doğan olarak İsa Mesih dirilmişti.

İsa'nın ölümüne ve dirilişine vaftiz olmuş olan sen aynı yaşama doğmuşsun. İsa'nın dirilişi sayesinde senin de ölümün artık yenilmiştir.

Bizim kısa süremiz

İsa ölümünden ve dirilişinden göklere yükseldi. Şimdi Baba'nın sağında oturuyor ve son günde tekrar dönecek. Biz ise hala bu dünyada yaşıyoruz. İsa'nın dönüşünü bekleyen bizim kısa süremiz nasıl?

"Size doğrusunu söyleyeyim, siz ağlayıp yas tutacaksınız, dünya ise sevinecektir."

İsa'nın bu sözleri bizim de hayatımızı kastetmiyor mu? Hristiyan kilise 2000 seneden beri Mesih'in dönüşünü bekliyor. Bu süre içinde bayağı çok acılar çekilmiş, birçok gözyaşı dökülmüştür. Yıllar boyunca cemaat İsa'yı gözleriyle değil, imanda görerek O'nunla yüzyüze buluşmayı bekliyor. Her zaman günah ve hastalıklar, acılar ve ölüm, elem ve zulüm, insan ve şeytan üzerimize saldırıyor.

Aynı zamanda İsa Mesih'i tanımayanlar, Allah'ın Oğlu'nu kabul etmeyen dünya etrafımızda seviniyor ve başarıyor. Hristiyan bu durumda her şeyin mantığını düşünmek zorunda kalıyor. Nasıl ki İsa Mesih'e ait olan ben, iyi Çobanın sürüsünde bulunan ben, böyle zavallı durumdayım. Nasıl ki ben İsa'nın öğretisine göre doğru yaşamalıyım, diğerleri ise Allah'ın sözüne önem vermeyip istedikleri gibi kötülük yaparlar, mutlu ve başarılı görünüyorlar.

Buna itiraz eden Eyüp böyle söylüyor:
*"Bunu düşündükçe içimi korku sarıyor,
 Bedenimi titreme alıyor. Kötüler için yaşıyor,
 Yaşlandıkça güçleri artıyor? Çocukları sapasağlam çevrelerinde,
 Soyları gözlerinin önünde. Evleri güvenlik içinde, korkudan uzak,
 Allah'ın sopası onlara dokunmuyor."* (Eyüp 21:6–9)

Senin buna benzeyen düşüncelerin varsa, şimdi kulak ver. İsa sana ne diyor? *"Kederleneceksiniz, ama kederiniz sevince dönüşecek."* Her şey değişecek. Bu kısa süre bekleyin, her şey değişecek. Bu dünyada kısa süren kederiniz sonsuz sevince dönüşecek. *"O zaman yürekten sevineceksiniz. Sevincinizi kimse sizden alamaz."* Bu dünyanın verdiği sevinç fanidir, ebedi kedere dönüşecek. İsa Mesih'te bulunmayan sevinç ölümden geçemez.

Şimdi bu kısa süre sana verilmiştir ki İsa ile tanışabilesin. Öyle ki sevincini O'nda arayıp bulabilesin.

İbraniler mektubundan bir söz daha:

Sizlerse aydınlandıktan sonra acılarla dolu büyük bir mücadeleye dayandığınız o ilk günleri anımsayın. Bazen sitemlere, sıkıntılara uğrayıp seyirlik oldunuz, bazen de aynı durumda olanlarla dayanışma içine girdiniz. Hem hapistekilerin dertlerine ortak oldunuz, hem de daha iyi ve kalıcı bir malınız olduğunu bilerek mallarınızın yağma edilmesini sevinçle karşıladınız. Onun için cesaretinizi yitirmeyin; bu cesaretin ödülü büyüktür. Çünkü Allah'ın isteğini yerine getirmek ve vaat edilene kavuşmak için dayanma gücüne ihtiyacınız vardır. Artık, «Gelecek olan pek yakında gelecek. Ve gecikmeyecek. Doğru adamım, imanla yaşayacaktır. Ama geri çekilirse, ondan hoşnut olmayacağım.» Bizler geri çekilip mahvolanlardan değiliz; iman edip canlarımızın kurtuluşuna kavuşanlardanız. (İbr. 10:32–39)

İsa'nın öğrencileri kısa süre İsa'yı görmeden yaşamak zorunda kaldılar. Bizim kısa süremiz şimdi çok farklı. Biz zaten biliyoruz ki İsa yaşıyor. Ve O, kelimada ve sakramentlerde Kutsal Ruh'la birlikte hep aramıza geliyor.

İsa diyor:

Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim. Az sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız. (Yu. 14:18–19)

Dünya beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz. Kiliseye verilen kısa süre boyunca, sana verilen kısa süre boyunca İsa Mesih'i hep iman gözleriyle görebilirsin. Kulaklarınla O'nun sözünü duymaktasın. Sofrasında O'nun bedeni ve kanı sana verilir. Bunun için Rab'bin evine gelmek hep en büyük sevincimizdir. Biz O'nsuz değiliz, O'ndayız ve seviniriz. Bu sevincinizi kimse sizden alamaz.